

TRUYỆN
TRANH

TẬP 20

ÂN HỒNG NÁT THÂY TRÊN THÁI CỰC ĐỒ

thuongmaitr

TẬP 20

ÂN HỒNG NÁT THẬY TRÊN THÁI CỰC ĐỘ

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

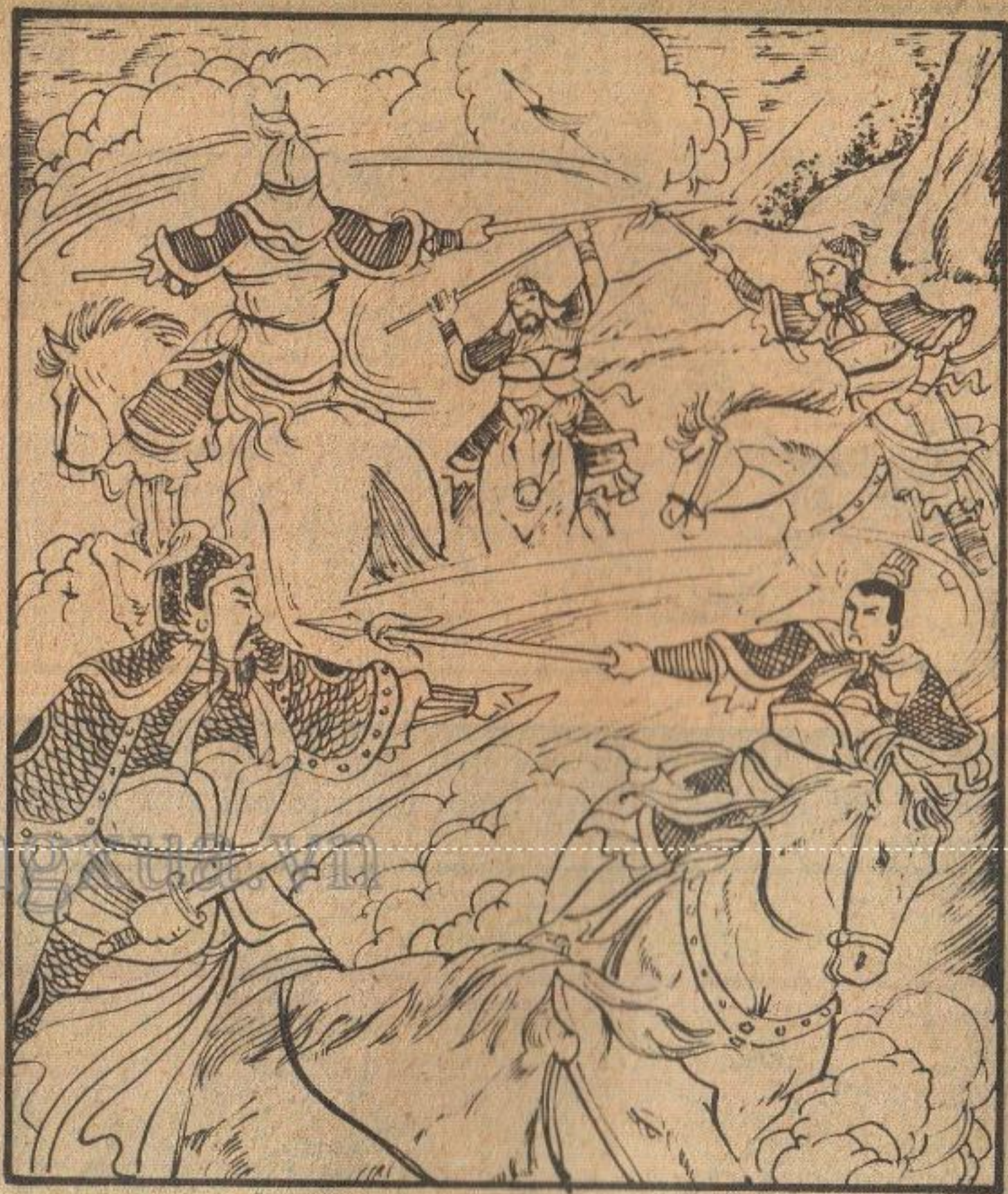
soạn lời

(Theo truyện “Phong Thần Diễn Nghĩa” của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

thuongmaitr

Hoàng Phi Hồ đánh với Ân Hồng được 20 hiệp thì Ân Hồng đánh không nổi nữa. Bàng Hoảng thấy vậy lướt tới trợ lực nhưng Hoàng Thiên Lộc xông ra cản lại. Lưu Phủ múa đao chạy tới, bị Hoàng Thiên Tường đón đánh. Tuân Chương liền nhảy vào vòng chiến hỗ trợ Lưu Phủ. Một mình Hoàng Thiên Tường đánh với 2 tướng vẫn cầm đông.

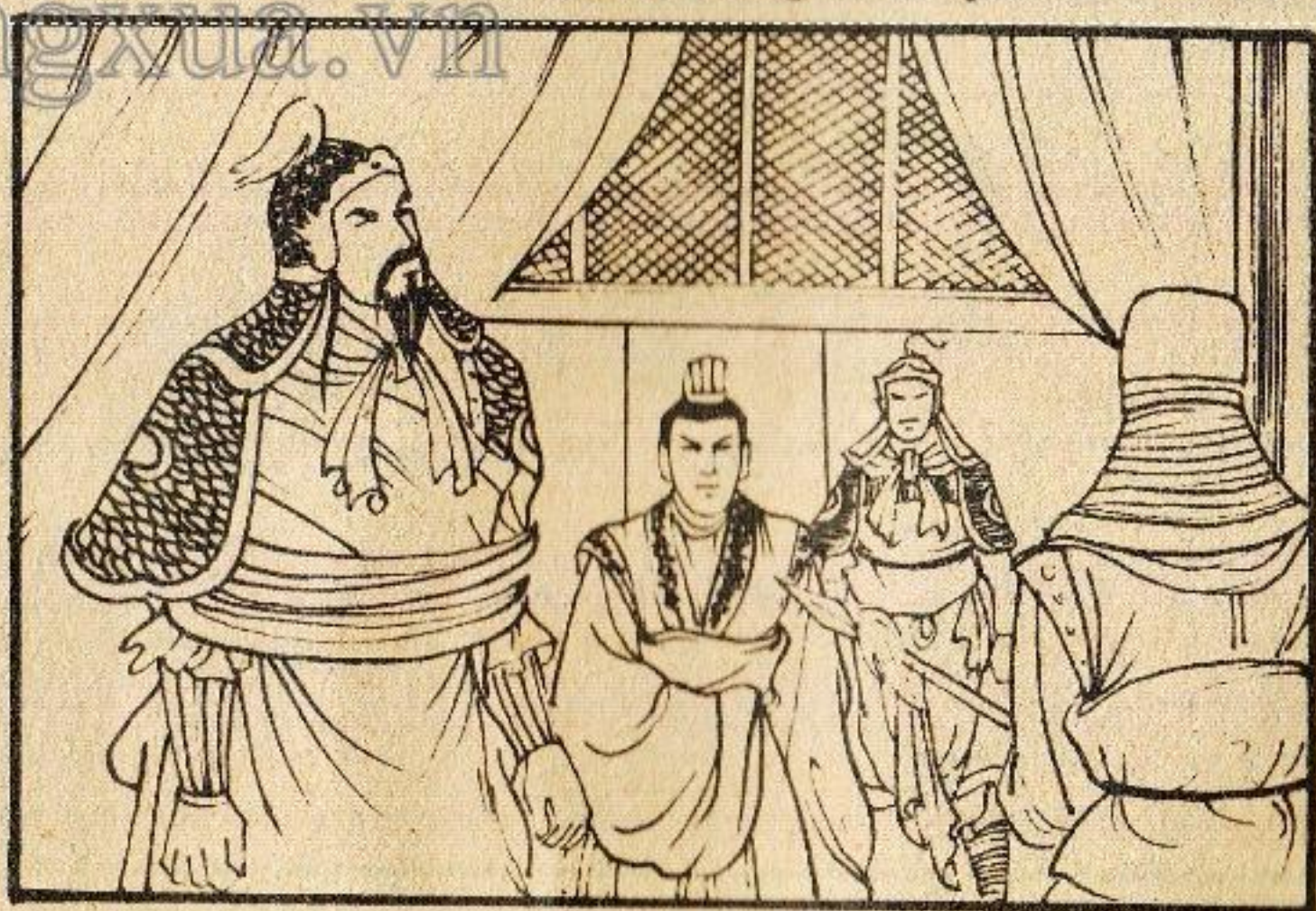
Ân Hồng nhằm đánh không lại Hoàng Phi Hồ, liền lấy Âm dương kiếng chiếu vào mặt làm Hoàng Phi Hồ té xuống đất bất tỉnh. Trịnh Luân lập tức bắt trời Hoàng Phi Hồ.

Hoàng Thiên Hóa thấy thế liền quay sang cứu cha. Ân Hồng cũng chiếu Âm dương kiếng vào mặt, làm Hoàng Thiên Hóa mê man, té xuống kỳ lân, bị quân bắt trời.

Tuân Chương thấy Hoàng Thiên Tường nhỏ tuổi nên có ý khinh địch, bị Thiên Tường đâm 1 giáo trúng đùi phải bỏ chạy. Ân Hồng liền gióng trống thâu quân.

Về dinh, Ân Hồng truyền dẫn cha con Hoàng Phi Hồ đến, dùng kiếng phép chiếu vào làm cha con Hoàng Phi Hồ tỉnh lại. Phi Hồ tức giận mắng Ân Hồng: "Người không phải Nhị diện!"

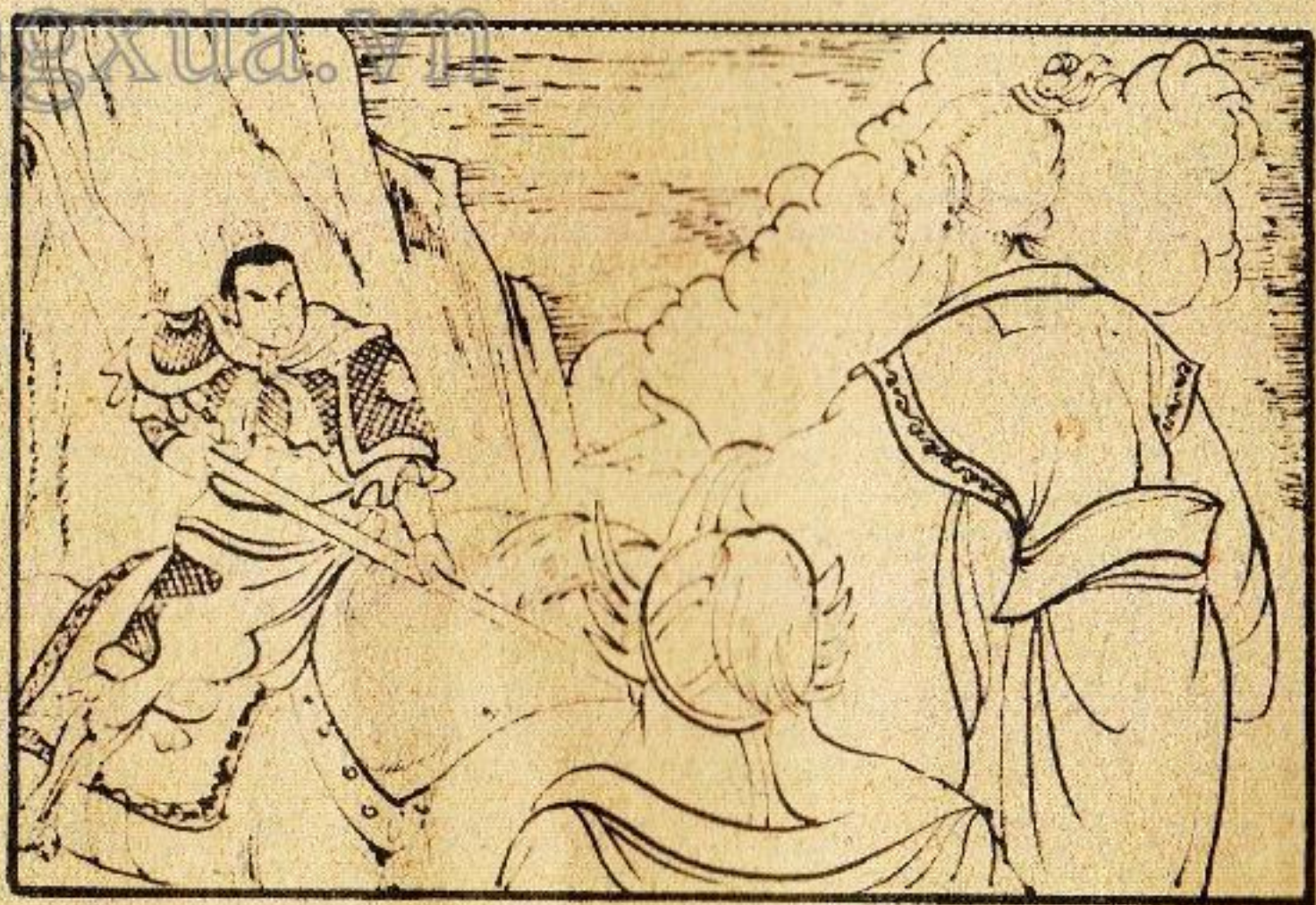
Hoàng Phi Hồ nói tiếp: "Nếu ngươi là Nhị diện, sao không nhớ ta là Hoàng Phi Hồ, xưa kia đã tha hai vị diện hạ tại ngã ba và tâu với Trụ Vương xin tội".

Ân Hồng nghe thế thất kinh, nói: "Nếu vậy đây là Hoàng tướng quân, đại ân nhân đây sao?" liền truyền mở trời cho cha con Hoàng Phi Hồ. Phi Hồ kể lại nguyên do mình bỏ Trụ đầu Châu cho Ân Hồng nghe.

Ân Hồng nói: "Ngày trước Hoàng tướng quân gia ơn cứu ta, lần này ta trả ơn. Nếu lần sau bắt được ta sẽ gia hình theo phép". Nói rồi truyền thả cha con Hoàng Phi Hồ.

Hôm sau, Ân Hồng kéo quân đến trước thành, mời Từ Nha ra nói chuyện. Từ Nha nghe quân báo liền kéo quân ra.

Ân Hồng sai Bàng Hoàng ra bắt Tử Nha, Hoàng Thiên Hóa xông ra cản lại. Tất Hoàn liền xông vào trợ chiến thì bị Dương Tiên đón lại đánh.

Tử Nha liền ném Đả thần tiên đánh Ân Hồng, chẳng ngờ Ân Hồng có mặc tiên y bên trong nên roi thần đánh trúng vẫn không hề gì.

Na Tra nhảy vào đánh với Bàng Hoảng mấy hiệp rồi ném Càn Khôn quyền lên. Bàng Hoảng bị Càn Khôn quyền đánh té xuống ngựa, Na Tra đâm một giáo chết tươi.

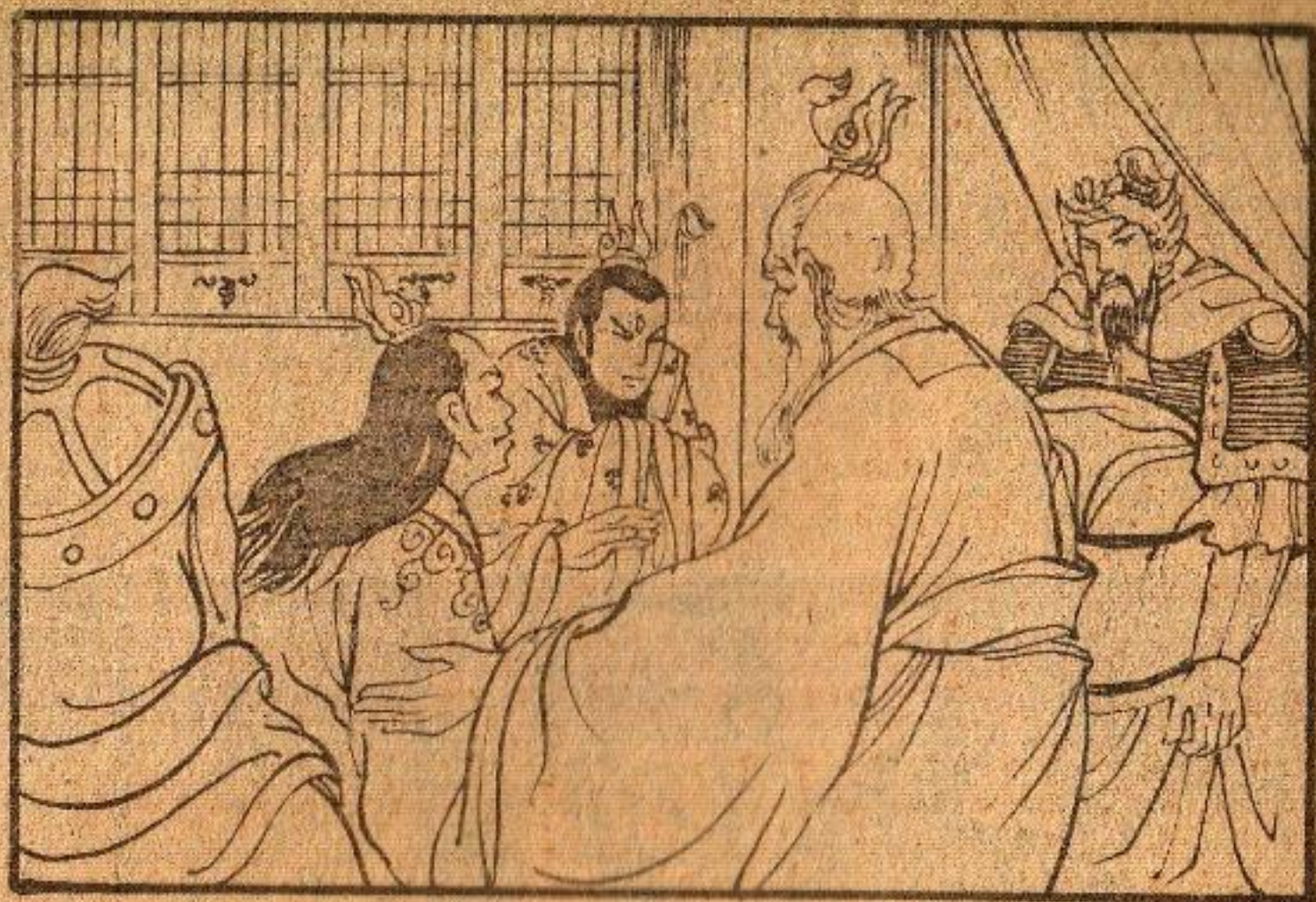
Dương Tiễn đánh với Tất Hoàn vài hiệp thì thả Hạo Thiên khuyên ra cản vào cổ Tất Hoàn. Tất Hoàn lúng túng bị Dương Tiễn chém rụng đầu.

Ân Hồng thấy hai tướng của mình đều chết, nổi giận chiêu kiếng vào mặt Na Tra nhưng Na Tra không hề hấn gì. Ân Hồng liền cất kiếng đánh liêu.

Đặng Thiên Ngọc đứng ngoài ném một cục đá Âm dương trúng mũi Ân Hồng. Ân Hồng hét lên một tiếng rồi thúc ngựa chạy dài.

Tử Nha lui vào thành, hội các tướng lại bàn kế. Dương Tiễn nói: "Tôi thấy Ân Hồng dùng kiếng Âm dương. Kiếng phép này chính là của Xích Tinh Tử, không biết do đâu Ân Hồng lại có?".

Dương Tiễn tiếp: "Việc này rất lạ, xin sư thúc cho đệ tử qua núi Thái Hoa hỏi sư bá xem sao". Tử Nha đồng ý. Dương Tiễn liền dọn cỗ ra đi.

Dương Tiễn đến núi Thái Hoa ra mắt Xích Tinh Tử, giả vờ nói: "Tôi vâng lệnh Thừa tướng đến mượn kiếng Âm dương trừ tướng Trụ". Xích Tinh Tử đáp: "Ta đã đưa kiếng ấy cho Ân Hồng xuống giúp Tử Nha rồi". Dương Tiễn nói: "Nay tôi đến đây vì thật ra Ân Hồng không dầu Châu, mà lại đem phép đó đánh Châu". Xích Tinh Tử nghe nói thất kinh: "Bởi ta lầm giao phép báu cho nó, chẳng ngờ nó hại ta. Ta sẽ xuống Tây Kỳ ngay bây giờ".

Rạng ngày, Xích Tinh Tử cầm gươm ra trận, gọi Ân Hồng ra dạy việc. Ân Hồng vừa kéo binh ra, thấy Xích Tinh Tử thì thất kinh lạy chào.

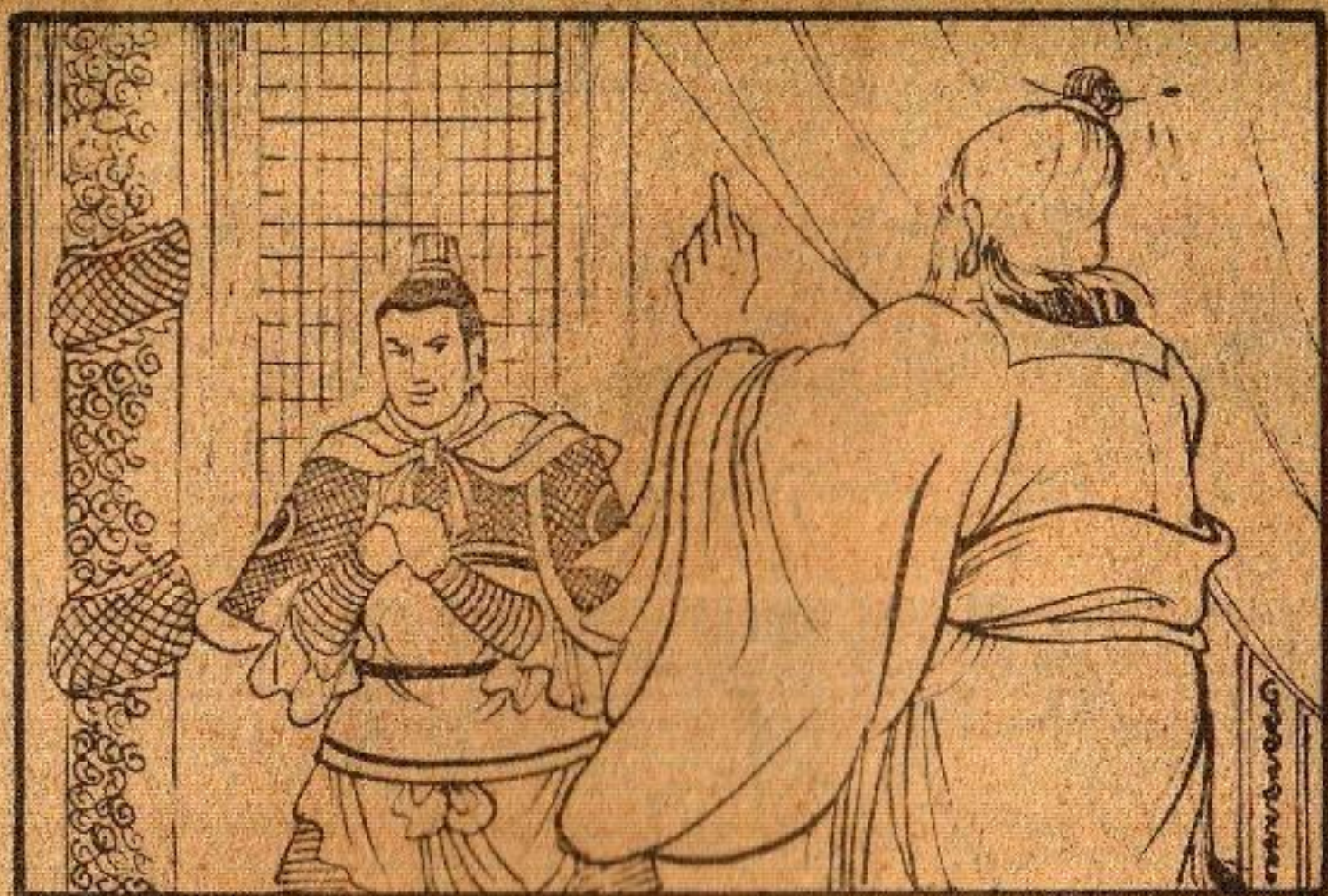
Ân Hồng lạy nói: "Xin thầy về núi tu hành. Con không muốn lỗi tình phụ tử, nghĩa thầy trò. Chừng nào con dẹp xong Tây Kỳ sẽ về núi lạy thầy chịu tội".

Xích Tinh Tử nổi giận chém liền. Ân Hồng đỡ ra và nói: "Thầy đã coi nghĩa sư đệ không ra gì thì con đành lỗi đạo vậy". Nói rồi xông đến đánh Xích Tinh Tử.

Hai thầy trò giao đấu một hồi, Ân Hồng lấy kiếm phép ra, Xích Tinh Tử vội hóa hào quang bay mất.

Mấy hôm sau, có một đạo sĩ vào ra mắt Ân Hồng. Đạo sĩ nói: "Ta là Nhất Trí Tiên, tên Mã Nguyên ở động Bạch Cốt. Vì Thân Công Báo đến cầu khẩn nên ta đến đây giúp diệm hạ". Ân Hồng mừng rỡ lạy tạ.

Hôm sau, Mã Nguyên đến trước thành mời Tử Nha ra nói chuyện. Hai bên dùng lời lẽ trêu chọc nhau, Mã Nguyên tức giận xông đến đánh.

Từ Nha ném Đả Thần tiên lên, nhưng vì Mã Nguyên không có tên trong bảng Phong Thần nên roi không đánh được. Mã Nguyên chụp lấy roi giắt vào lưng.

Vừa lúc đó, tướng giải lương là Võ Vinh đi qua liền nhảy vào đánh Mã Nguyên. Mã Nguyên liền niệm chú dùng phép. Từ trong cái sọ người đeo sau lưng Mã Nguyên, một cánh tay thần chui ra chụp Võ Vinh đập xuống đất chết tươi.

Thỏ Hành Tôn thấy vậy liền xông vào. Mã Nguyên bị Thỏ Hành Tôn đánh cho mấy côn vào đít, tức giận liền dùng phép cũ. Cánh tay thần từ trong sọ người chụp Thỏ Hành Tôn vạt xuống đất.

Nhưng Hành Tôn có phép độn thổ nên khi vừa đụng đất, Thỏ Hành Tôn đã biến mất.

Đặng Thiên Ngọc nóng lòng cho chồng, liền ném 1 cục đá âm dương trúng mặt Mã Nguyên toé hào quang. Mã Nguyên tức lồng lộn.

Dương Tiễn liền nhào tới, Mã Nguyên dùng cánh tay thần vật Dương Tiễn xuống. Mã Nguyên tức giận xé Dương Tiễn ra móc trái tim ăn.

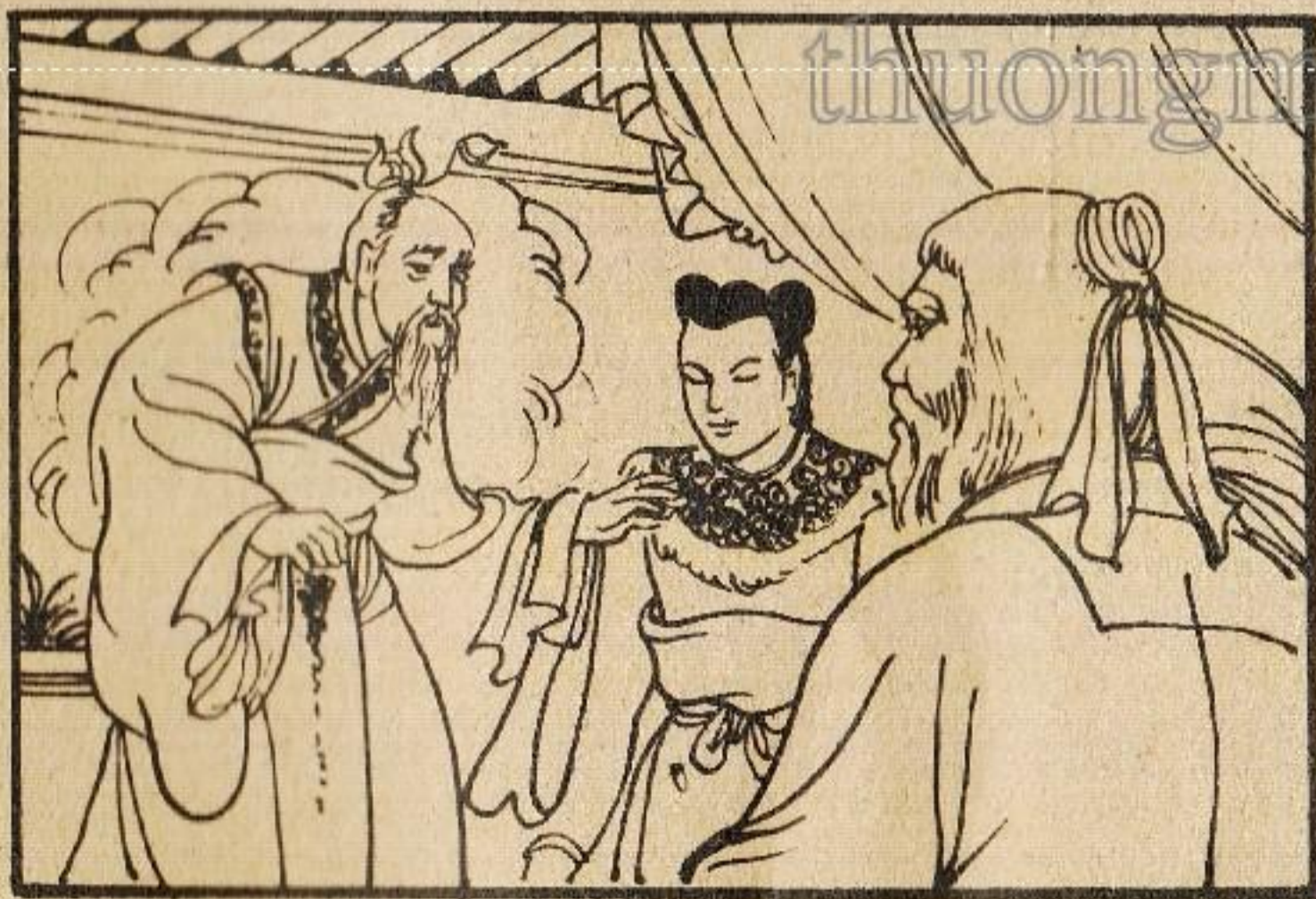
Từ Nha về thành rầu rĩ: "Mã Nguyên dữ tợn, ăn sống người ta. Chẳng biết Dương Tiên có cách nào thoát được!" Các tướng đều buồn bã, không biết phải làm sao.

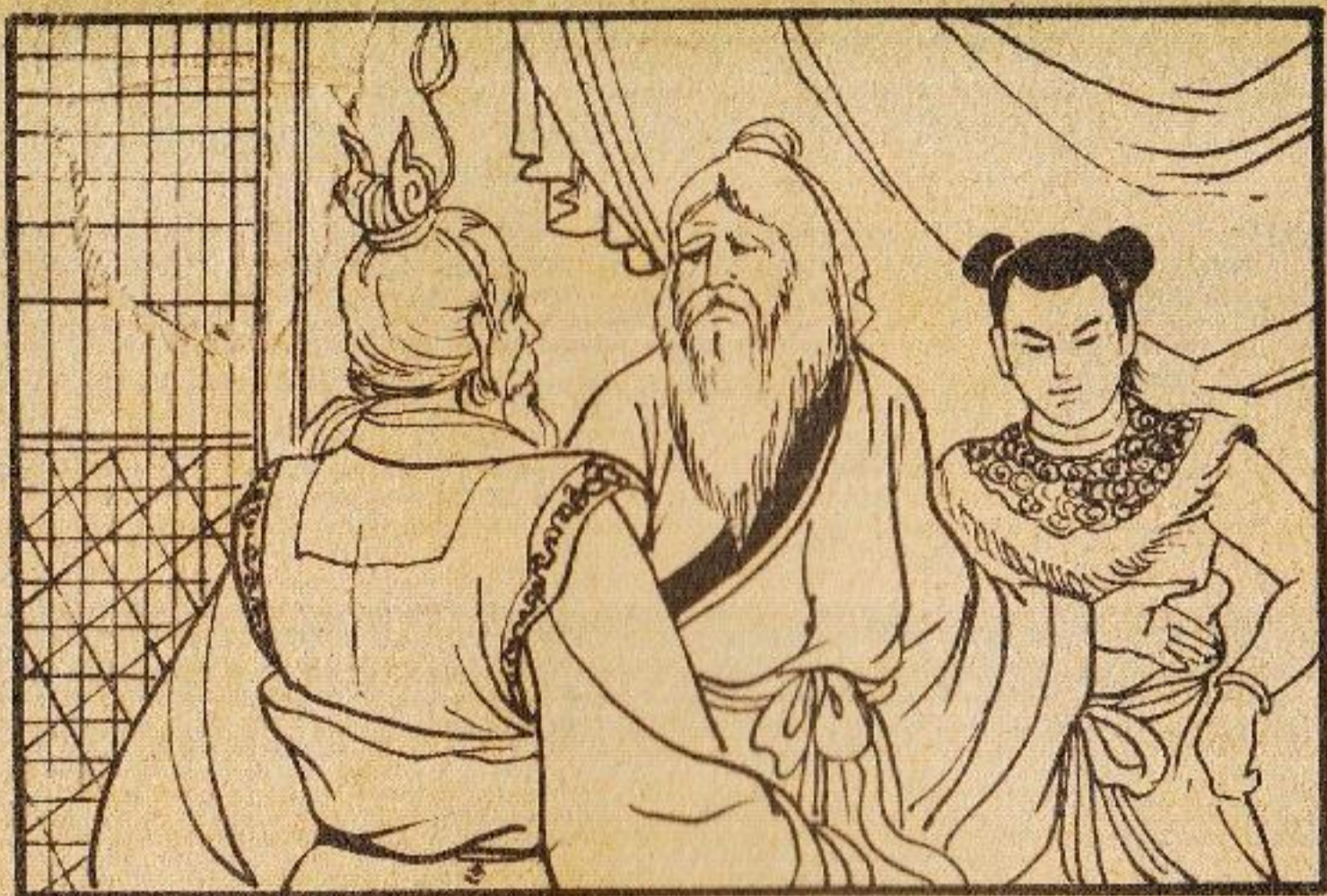
Bấy giờ, Mã Nguyên đang uống rượu với Ân Hồng, bỗng nhiên cảm thấy đau bụng kinh khủng (đó là vì Dương Tiên hóa phép biến 1 viên thuốc xổ thành trái tim người, Mã Nguyên ăn vào mới bị đau bụng như vậy).

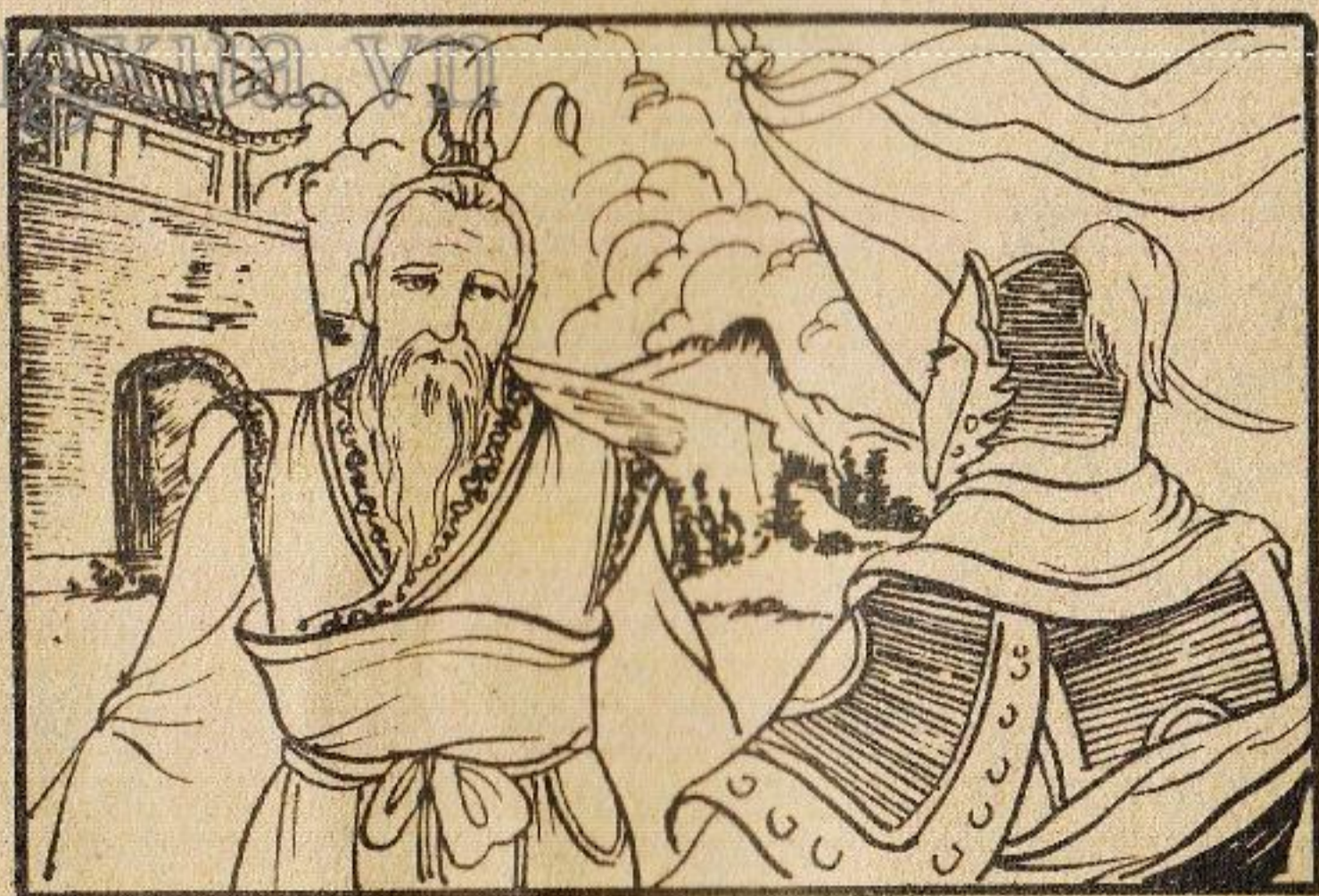
Dương Tiễn trở về thành nói với Tử Nha: "Tôi gạt nó ăn nhằm thuốc xô, đi tiêu chảy 3 ngày chưa dứt. Sáu, bảy ngày nữa nó chưa ra trận được, ta sẽ tìm mưu kế diệt nó".

Mấy hôm sau, Văn Thù đến ra mắt Tử Nha. Văn Thù nói: "Tôi sợ Mã Nguyên quấy rầy làm trễ ngày dâng đàn của Thừa tướng, nên phải vội đến đây". Các tướng nghe nói đều vui mừng.

Văn Thù nói: "Tôi có một kế để bắt Mã Nguyên". Nói rồi
kê tại Tử Nha dặn nhỏ... Tử Nha tuân lệnh sai các tướng
làm theo kế hoạch.

Tử Nha theo kế, đi một mình đến trại Ân Hồng khiêu
chiến. Mã Nguyên chưa khỏe hẳn nhưng cũng gượng dậy
ra bắt Tử Nha.

Vừa thấy Tử Nha, Mã Nguyên vung gươm chém liền. Đánh được vài hiệp, Tử Nha trá bại bỏ chạy, Mã Nguyên đuổi theo bén gót.

Đến một chân núi, Tử Nha biến mất. Mã Nguyên mệt mỏi tìm chỗ ngồi nghỉ, định sáng hôm sau tìm đường về trại.

Qua canh ba, chợt có tiếng pháo nổ, Mã Nguyên ngó lên núi thấy Tử Nha đang ngồi uống rượu với Võ Vương. Mã Nguyên nổi giận xách gươm chạy lên.

Đến nơi thì Mã Nguyên không thấy ai cả, trời tối đen. Bỗng dưới chân núi đèn đuốc sáng ngời, Mã Nguyên chạy xuống, đến nơi lại không có người nào cả.

Sự việc cứ xảy ra như vậy làm Mã Nguyên cứ chạy lên chạy xuống ngọn núi cả đêm. Mã Nguyên bây giờ đã mệt dừ, bước đi không nổi nữa.

Chợt Mã Nguyên thấy một người đàn bà đang nằm rên rĩ dưới đất. Mã Nguyên nói: "Ta không muốn ăn thịt người nhưng ta bị Tử Nha phình gạt suốt đêm nên ta đói lắm",

Mã Nguyên liền bước tới, xé người đàn bà ra, móc lấy trái tim ăn. Nhưng lạ lùng thay, bên trong người ấy trống rỗng, không có gì cả.

Chợt có 1 đạo sĩ xuất hiện, Mã Nguyên biết ngay là Văn Thù, liền rút tay ra chống cự. Không ngờ hai bàn tay của Mã Nguyên dính cứng trong bụng người đàn bà, không rút ra được.

Mã Nguyên định rình luôn cái tử thi chạy trốn nhưng hai chân lại dính liền với tử thi, không chạy được nữa. Giã giữa 1 lúc, Mã Nguyên té nhào xuống đất.

Mã Nguyên nhìn lại thì không thấy có cái xác người đâu nữa mà là bị dây Khôn tiên trời vào tảng đá lớn. Văn Thù toan chém đầu Mã Nguyên thì một đạo sĩ xuất hiện.

Đạo sĩ nói: "Bản đạo là Chuân Đề, làm giáo chủ Tây Phương, xin đạo huynh cho tôi đem Mã Nguyên về làm đệ tử". Văn Thù đáp: "Ngài đã dạy thì tôi đâu dám cãi". Sau đó, Chuân Đề đem Mã Nguyên đi.

Hôm sau, Tử Nha lại một mình đến gọi Ân Hồng ra giao chiến. Ân Hồng nổi nóng cầm kích xông ra ngay.

Đánh nhau 1 lúc thì Tử Nha cũng trá bại, bỏ chạy. Ân Hồng cùng Lưu Phủ, Tuân Chương đuổi theo.

Xích Tinh Tử liền trái Thái cực đồ ra. Thái cực đồ hiện thành một cái cầu vồng, Tử Nha chạy ngay lên đó. Tử Nha khiêu khích Ân Hồng chạy theo.

Ân Hồng giục ngựa chạy theo. Đến giữa chừng, Tử Nha biến mất, chỉ còn mình Ân Hồng đứng giữa cầu vồng. Ân Hồng hoảng hốt, tâm thần mê loạn, hễ nghĩ điều gì thì điều ấy hiện ra trước mặt. Ân Hồng nghĩ đến mẹ mình thì Khương hoàng hậu hiện ra nói: "Người chẳng nghe lời thầy nên phò Trụ đánh Châu. Nay người lên Thái cực đồ thì xương thịt hóa thành tro, còn sống sao được nữa".

Khương hoàng hậu biến mất, Ân Hồng lại nghe tiếng Xích Tinh Tử nói: "Ân Hồng, người biết ta là ai không?" Ân Hồng nghe tiếng thầy hỏi liền nói: "Con ở đâu thế này".

Xích Tinh Tử thấy học trò mình như vậy cũng động lòng nói: "Bởi con không nghe lời thầy nên ngày nay phải chết trong Thái cực đồ, ta không làm sao được".

Xích Tinh Tử rơi lệ cuốn họa đồ lại. Tức thì người ngựa của Ân Hồng nát ra tro. Ân Hồng hóa ra trận gió bay lên dài Phong Thần.

Lúc bảy giờ, quân chạy về báo với Tô Hộ: "Ân điện hạ đuổi theo Tử Nha, chợt có hào quang trùm lấy điện hạ, chúng tôi không còn thấy điện hạ đâu nữa. Còn Trịnh Luân, Tuân Chương, Lưu Phủ không biết đi đâu".

Tô Hộ bàn với con: "Hãy lợi dụng dịp này bắn thư vào thành cho Tử Nha đến cướp trại, rồi chúng ta dẫn gia quyến đến đầu Châu".

Tô Hộ viết thư xong sai Tô Toàn Trung thừa đêm tối bắn vào thành. Nam Cung Hoát đi tuần, bắt gặp mũi tên có buộc phong thư liền cầm vào trình Tử Nha.

Tử Nha xem xong mừng rỡ, truyền sắp đặt hàng ngũ, đợi canh hai đến cướp trại Thương.

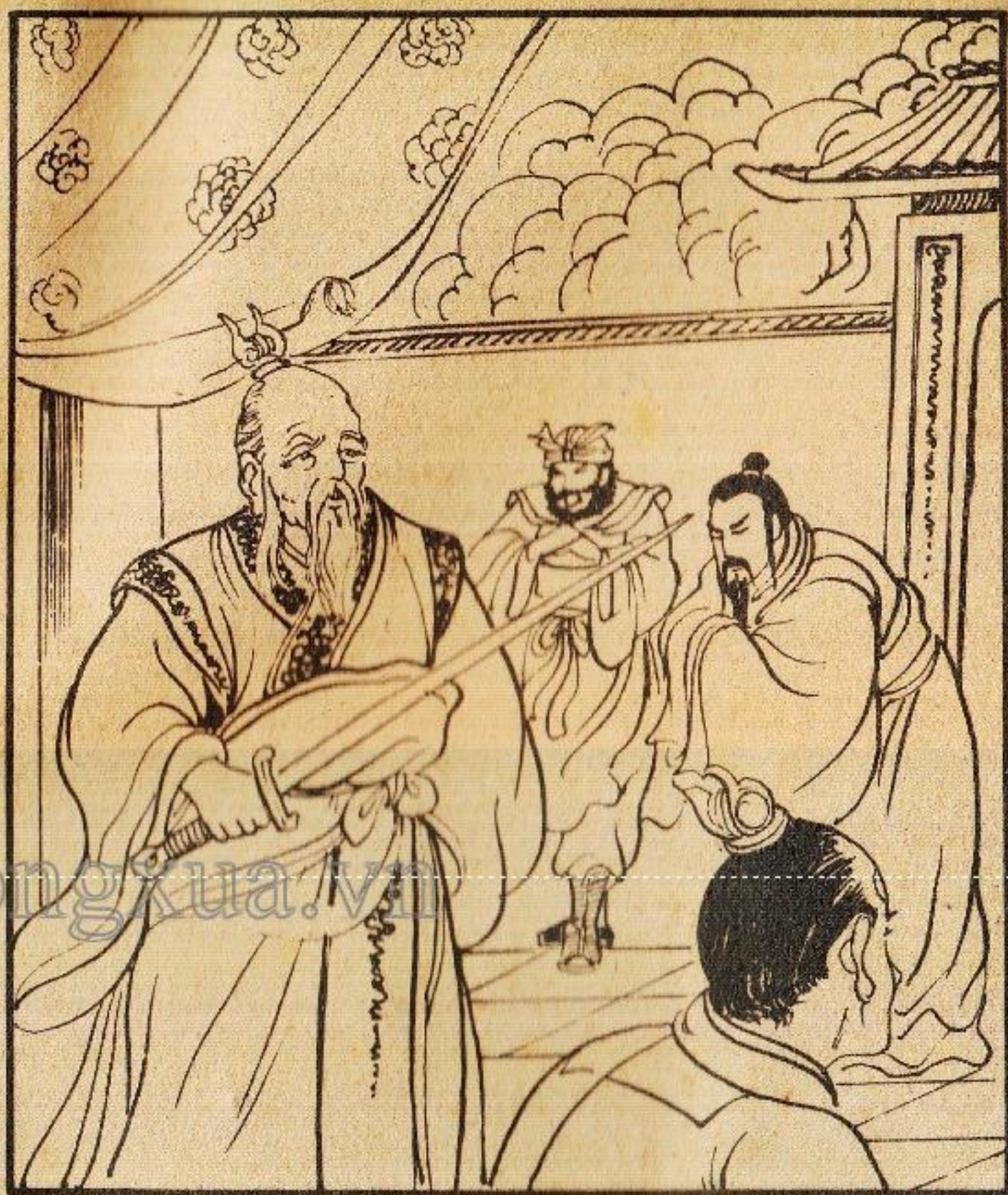
Vào canh hai, các đạo binh Châu đồng loạt pháo lệnh tràn vào đánh phá. Binh Thương bị đánh bất ngờ, hàng ngũ rối loạn.

Trong lúc dinh Thương rối loạn. Cha con Tô Hộ dẫn trọn gia quyến vào thành Tây Kỳ.

Lúc bảy giờ, Trịnh Luân bị sáu tướng Châu vây đánh—Trịnh Luân cự không lại, bị Đặng Cửu Công vật té xuống đất, binh Châu ủa tới bắt trời đem vào thành.

Tử Nha truyền đem chém Trịnh Luân. Tô Hộ vội bước ra thưa riêng với Tử Nha: "Trịnh Luân là người trung nghĩa, tài phép cũng cao, xin Thừa tướng rộng dung". Tử Nha cười đáp: "Ta cũng biết Trịnh Luân trung nghĩa nên ra oai để quân hầu có cớ mà dụ dỗ hắn. Nay quân hầu đã xin, ta lẽ nào hẹp lòng! Tô Hộ mừng rỡ vội ra ngoài dụ dỗ Trịnh Luân về đầu Châu.